

Republika Hrvatska
Općinski sud u Novom Zagrebu
Turinina 3 - 10010 Zagreb

Poslovni broj: 9 P-287/2026-36
(P-613/2023)

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu, po sucu toga suda Ani Tomašić kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Damira Mohenskog, Susedgradska 17, Bestovje, OIB: 39392920115, zastupanog po punomoćnici Maji Masnec, odvjetnici u Jastrebarskom, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535, zastupanog po punomoćnicima iz OD Glamuzina i Grošeta u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 14. rujna 2026., održane u prisutnosti tužitelja, punomoćnice tužitelja te zamjenice punomoćnika tuženika Azre Čustović, odvjetnice u Zagrebu, 18. rujna 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se kako je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj 056-50-4218358, solemniziranog kod javnog bilježnika Marije Baković iz Zagreba pod brojem OV-25130/07 02.07.2007., sklopljenog između tužitelja i tuženika, a koja u čl. 3. predmetnoga ugovora glasi "3,30 % (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita."

II. Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju na ime preplaćene razlike zbog valutne klauzule u CHF iznos od 5.217,06 eura (pet tisuća dvjesto sedamnaest eura i šest centi) zajedno s pripadajućom zateznom kamatom, računajući od dospijeca svakog pojedinog iznosa do 31.07.2008. po stopi od 15%, od 01.08.2008. do 31.07.2015. u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 01.08.2015. pa do 31.12.2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od

01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi u visini koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja teče od dospelosti svakog pojedinog iznosa pa do isplate, tekućom od dana:

31.8.2007.g. na iznos od 3,14 eura pa do isplate
30.11.2007.g. na iznos od 1,77 eura pa do isplate
31.12.2007.g. na iznos od 0,31 eura pa do isplate
31.1.2008.g. na iznos od 5,37 eura pa do isplate
29.2.2008.g. na iznos od 8,16 eura pa do isplate
31.3.2008 g. na iznos od 12,93 eura pa do isplate
30.4.2008 g. na iznos od 5,76 eura pa do isplate
31.5.2008 g. na iznos od 2,90 eura pa do isplate
30.6.2008 g. na iznos od 6,52 eura pa do isplate
31.7.2008 g. na iznos od 1,31 eura pa do isplate
31.8.2008 g. na iznos od 1,57 eura pa do isplate
30.9.2008 g. na iznos od 4,61 eura pa do isplate
31.10.2008 g. na iznos od 28,04 eura pa do isplate
30.11.2008 g. na iznos od 12,37 eura pa do isplate
31.12.2008 g. na iznos od 32,29 eura pa do isplate
31.1.2009 g. na iznos od 35,35 eura pa do isplate
28.2.2009 g. na iznos od 36,60 eura pa do isplate
31.3.2009 g. na iznos od 33,77 eura pa do isplate
30.4.2009 g. na iznos od 34,53 eura pa do isplate
31.5.2009 g. na iznos od 28,55 eura pa do isplate
30.6.2009 g. na iznos od 24,14 eura pa do isplate
31.7.2009 g. na iznos od 25,32 eura pa do isplate
31.8.2009 g. na iznos od 27,64 eura pa do isplate
30.9.2009 g. na iznos od 27,43 eura pa do isplate
31.10.2009 g. na iznos od 25,09 eura pa do isplate
30.11.2009 g. na iznos od 29,49 eura pa do isplate
31.12.2009 g. na iznos od 33,02 eura pa do isplate
31.1.2010 g. na iznos od 38,04 eura pa do isplate
28.2.2010 g. na iznos od 35,56 eura pa do isplate
31.3.2010 g. na iznos od 43,71 eura pa do isplate
30.4.2010 g. na iznos od 42,42 eura pa do isplate
31.5.2010 g. na iznos od 44,93 eura pa do isplate
30.6.2010 g. na iznos od 66,75 eura pa do isplate
31.7.2010 g. na iznos od 62,25 eura pa do isplate
31.8.2010 g. na iznos od 75,97 eura pa do isplate

30.9.2010 g. na iznos od 71,23 eura pa do isplate
31.10.2010 g. na iznos od 63,61 eura pa do isplate
30.11.2010 g. na iznos od 79,69 eura pa do isplate
31.12.2010 g. na iznos od 100,16 eura pa do isplate
31.1.2011 g. na iznos od 85,67 eura pa do isplate
28.2.2011 g. na iznos od 90,75 eura pa do isplate
31.3.2011 g. na iznos od 84,29 eura pa do isplate
30.4.2011 g. na iznos od 85,45 eura pa do isplate
31.5.2011 g. na iznos od 112,88 eura pa do isplate
30.6.2011 g. na iznos od 116,08 eura pa do isplate
31.7.2011 g. na iznos od 138,47 eura pa do isplate
31.8.2011 g. na iznos od 126,70 eura pa do isplate
30.9.2011 g. na iznos od 113,81 eura pa do isplate
31.10.2011 g. na iznos od 111,63 eura pa do isplate
30.11.2011 g. na iznos od 110,65 eura pa do isplate
31.12.2011 g. na iznos od 116,75 eura pa do isplate
31.1.2012 g. na iznos od 122,07 eura pa do isplate
29.2.2012 g. na iznos od 122,78 eura pa do isplate
31.3.2012 g. na iznos od 119,10 eura pa do isplate
30.4.2012 g. na iznos od 121,59 eura pa do isplate
31.5.2012 g. na iznos od 123,29 eura pa do isplate
30.6.2012 g. na iznos od 120,43 eura pa do isplate
31.7.2012 g. na iznos od 121,18 eura pa do isplate
31.8.2012 g. na iznos od 119,04 eura pa do isplate
30.9.2012 g. na iznos od 114,40 eura pa do isplate
31.10.2012 g. na iznos od 118,01 eura pa do isplate
30.11.2012 g. na iznos od 121,72 eura pa do isplate
31.12.2012 g. na iznos od 120,05 eura pa do isplate
31.1.2013 g. na iznos od 110,74 eura pa do isplate
28.2.2013 g. na iznos od 118,65 eura pa do isplate
31.3.2013 g. na iznos od 119,34 eura pa do isplate
30.4.2013 g. na iznos od 116,24 eura pa do isplate
31.5.2013 g. na iznos od 106,58 eura pa do isplate
30.6.2013 g. na iznos od 106,34 eura pa do isplate
31.7.2013 g. na iznos od 108,71 eura pa do isplate
31.8.2013 g. na iznos od 112,51 eura pa do isplate
30.9.2013 g. na iznos od 117,75 eura pa do isplate
31.10.2013 g. na iznos od 115,06 eura pa do isplate
30.11.2013 g. na iznos od 116,98 eura pa do isplate
31.12.2013 g. na iznos od 19,07 eura pa do isplate, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju na ime plaćene ugovorene naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita iznos od 624,74 eura (šesto dvadeset četiri eura i sedamdeset četiri centa) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana naplate naknade 02.07.2007. pa do isplate, do 31.07.2008. po stopi od 15%, od

01.08.2008. do 31.07.2015. u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 01.08.2015. pa do 31.12.2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi u visini koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 900,00 eura (devetsto eura) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana donošenja presude pa sve do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

V. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji glasi:

"I. Utvrđuje se kako je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj 056-50-4218358, solemniziranog kod javnog bilježnika Marije Baković iz Zagreba pod brojem OV-25130/07 02.07.2007., sklopljenog između tužitelja i tuženika, a koja u čl. 1 predmetnoga ugovora glasi: "Iznos kredita kunska protuvrijednost CHF 32.363,09 (tridesetdvijetisućetrstošezdesettri švicarskih franaka i devet centima) obračunata po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita".

VI. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem potražuje isplatu iznosa od 921,85 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospeljeća svakog pojedinog iznosa pa do isplate.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovom sudu 14. lipnja 2023. podnio tužbu protiv tuženika radi isplate. Tužitelj i tuženik su 28.06.2007. sklopili Ugovor o kreditu broj 056 50/4218358, solemniziran kod javnog bilježnika Marije Baković iz Zagreba pod brojem OV 25130/07 02.07.2007., a prema kojem ugovoru je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 32.363,09 CHF, obračunato po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja. Navedenim Ugovorom o kreditu ugovoren je rok otplate kredita u vremenskom periodu od 84 mjeseci, a u jednakim

mjesečnim anuitetima. Početno ugovoreni mjesečni obroci su iznosili 460,67 CHF, no tijekom otplate kredita su se radi tečaja CHF naspram kuna, znatno povećavali. U čl. 3. ugovora o kreditu navedeno je da je za obradu zahtjeva i odobravanje kredita tužitelj dužan platiti tuženiku 3,30 % naknade od iznosa kredita. Iz potvrde o uplati naknade po kreditu vidljivo je kako je tužitelj tuženiku 02.07.2007. platio naknadu za odobravanje zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu od 4.707,11 kn, što iznosi 624,74 eura. Tuženik je tužitelju po osnovi ukupno preplaćenih iznosa po kreditu, zbog postojanja ništetne ugovorne odredbe i to one u kojoj je ugovorena valutna klauzula u CHF, dužan platiti iznos od ukupno 46.253,61 kn što iznosi 6.138,91 eura, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, računajući od dana dospijeća svakog pojedinačnog mjesečnog iznosa, odnosno od dana svake pojedine mjesečne uplate tužitelja, pa do isplate. S obzirom da je pravomoćnim presudama VTS-a utvrđena ništetnost ugovorene odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 01.01.2004. do 31.12.2008., to je tuženik sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima dužan vratiti sve što primio na temelju takvih odredbi Ugovora, sve to u svezi i s čl. 1111., čl. 1115. te čl. 1046. ZOO-a.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe da su u postupku kolektivne zaštite sudovi na apstraktnoj i općenitoj razini ispitivali mogu li sporne odredbe dovesti do neravnoteže i neravnopravnosti na štetu potrošača. U istom sporu sudovi nisu izvodili nikakve dokaze na okolnost jesu li sporne odredbe tužiteljevog ugovora o kreditu nepoštene. Pored navedenog, tužitelj je predmetni ugovor o kreditu zaključio radi kupnje vozila, dok se navedene odluke čak ni posredno ne mogu primijeniti na autokredite. Tuženik ističe da je sporna odredba tužitelju bila jasna, razumljiva i lako uočljiva, da se o istoj pojedinačno pregovaralo te da nije suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredba kojom je ugovorena valutna klauzula sadržana je u čl. 1. Ugovora o kreditu, a prilikom zaključenja kredita tužitelju je uručen okvirni otplatni plan u kojem je iznos anuiteta izražen u CHF. Također, osim što je tuženik tužitelju prije zaključenja ugovora, odnosno prije tužiteljeve odluke i odabira da zaključi predmetni ugovor o kreditu, dao sve informacije temeljem koji je tužitelj mogao donijeti informiranu odluku, predmetni ugovor o kreditu je i solemniziran od strane javnog bilježnika. Zbog svega navedenog tuženik smatra da je tužitelju, ako ga se promatra kao razumno dobro informiranu, pažljivu i opreznu osobu, predmetna ugovorna odredba bila lako uočljiva, jasna i razumljiva. Međutim, ako bi sud smatrao da odredba o valutnoj klauzuli tužitelju nije bila razumljiva, tuženik ističe da se o njoj pojedinačno pregovaralo koja činjenica također onemogućuje daljnje vođenje postupka kojim se traži utvrđenje da bi takva odredba bila nepoštena odnosno ništetna. U konkretnom slučaju, tužitelj i tuženik pojedinačno su pregovarali o valutnoj klauzuli za koju će se vezati tužiteljev ugovor o kreditu. Tužitelj je tako mogao birati između ugovora uz valutnu klauzulu u CHF ili EUR. Nadalje, uvažavajući zahtjev iz odredbe čl. 98. ZZP-a (2007), prilikom ugovaranja valutne klauzule, interesi obiju ugovornih strana uzimani su u obzir u podjednakoj mjeri. Naposljetku tuženik ističe prigovor zastare.

3. U dokaznom postupku sud je pročitao Ugovor o kreditu od 28. lipnja 2007. na listu 9-12, prijepis knjigovodstvene kartice na listu 13-17, izračun konverzije na listu 18, obavijest o provedenoj konverziji na listu 19, simulirani otplatni plan u eur na listu 20-23, popis uplata na listu 24-26, potvrdu na listu 27, otplatni plan na listu 28-31, promotivne uvjete na listu 49-50, odluku broj GŽ-311/2018 na listu 51-55, nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Zrinka Ručevića na listu 82-85, potvrdu o privremenoj nesposobnosti za rad na listu 106-107, izvod iz zapisnika na listu 144, sudsku praksu na listu 145-156, te je na ročištu 14. rujna 2026. izveo dokaz saslušanjem tužitelja.

4. Analizom izvedenih dokaza u smislu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19) kao rezultata cjelokupnog raspravljanja ovaj sud nalazi da je tužbeni zahtjev tužitelja djelomično osnovan.

5. U čl. 2. st. 1. Zakona o parničnom postupku određeno je da u parničnom postupku sud odlučuje u granicama zahtjeva koji su stavljeni u postupku. Odredbom čl. 7. Zakona o parničnom postupku određeno je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, a u čl. 219. istog Zakona da je u parnici svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika.

6. Među strankama nije sporno da su sklopile ugovor o kreditu temeljem kojeg je tužitelju isplaćen kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 32.363,09 CHF obračunatog prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita s rokom otplate od 84 mjeseca i uz kamatnu stopu od 5,20 % godišnje, a koja je promjenjiva odlukom banke. Također, nije sporno da je kredit u cijelosti otplaćen i da je kamatna stopa tijekom otplate kredita u više navrata mijenjana.

7. Sporno je je li ugovorna odredba o valutnoj klauzuli kojom je iznos kredita vezan za tečaj švicarskog franka protivna pozitivnim propisima Republike Hrvatske odnosno je li ista ništetna, a posljedično tome ima li tužitelj pravo na isplatu razlike u visini anuiteta do koje je došlo zbog promjena tečaja CHF u odnosu na HRK. Među strankama nije sporan sadržaj presuda donesenih u sporovima radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, ali je sporan njihov učinak i značaj za ovaj spor. Sporno je i to je li nastupila zastara utuženog potraživanja.

8. Sporni Ugovor o kreditu sklopljen je 28. lipnja 2007. pa se na sadržaj tog ugovora u pogledu primjene materijalno pravnog propisa glede pitanja da li su neke odredbe nepoštene primjenjuju odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03; dalje ZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovog ugovora.

9. Odredbom čl. 81 ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nedopuštenom ako suprotno načelu savjesnosti i

poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

10. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radilo o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (čl. 81 st. 2 ZZP/03).

11. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (čl. 81 st. 4 ZZP/03).

12. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor (čl. 83 ZZP/03).

13. Nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive (čl. 84 ZZP/03).

14. Nadalje odredbom čl. 87 st. 1 ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

15. Ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (čl. 87 st. 1 i 2 ZZP/03).

16. Tuženik u ovom postupku nije dokazao, teret dokaza koje činjenice je ležao na istom, da se je prije sklapanja Ugovora o kreditu od 28. lipnja 2007. pregovaralo o spornoj ugovornoj odredbi sadržanoj u čl. 7 Ugovora kojima je ugovoreno da se glavnica kredita i iznos anuiteta veže uz valutu švicarski franak (CHF) po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita. Naime tuženik kao banka nije dokazao da se je pojedinačno pregovaralo niti da je tužitelj kao potrošač u cijelosti jasno i transparentno informiran o svim rizicima koji prate ugovorenu valutu CHF niti pak su tužitelju jasno objašnjeni kriteriji o kojima ovisi promjena tečaja, a što u konačnosti nije navedeno niti u ugovoru. Da se nije pregovaralo, po ocjeni ovoga suda, ukazuje također okolnost da je iz sadržaja Ugovora vidljivo da se radi o standardnom, tipskom ugovoru o kreditu.

17. Gore navedeno proizlazi i iz samog iskaza tužitelja koji je saslušan na ročištu održanom 14. rujna 2026. istaknuvši da nije sa tuženikom pregovarao o pojedinačnim odredbama ugovora, da nije bio upozoren na rizičnost valute u CHF, a glede sklapanja ugovora o kreditu naveo je da je od strane tuženika dobio formulirani ugovor, koji je nakon što ga je pročitao i potpisao.

18. O odredbi čl. 7 Ugovora o kreditu od 28. lipnja 2007., kako je to naprijed i iznijeto, nije se pojedinačno pregovaralo time da po ocjeni ovoga suda sporna odredba kojom je ugovoreno da se glavnica kredita i iznos anuiteta veže uz valutu švicarski franak (CHF) po srednjem tečaju HNB-a važećem za CHF na dan plaćanja, predstavlja odredbu koja nije lako razumljiva i koja suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana sve na štetu tužitelja kao potrošača posljedično čemu se takva ugovorna odredba u smislu naprijed citirane odredbe čl. 81 ZZP/03 smatra nepoštenom te ništetnom.

19. Da bi sporna odredba Ugovora o kreditu bila lako razumljiva ista je trebala sadržavati jasno naznačene i objašnjene razloge te kriterije za promjenu iznosa anuiteta vezanog uz valutu švicarski franak (CHF) tako da je tužitelj kao potrošač na temelju tih jasnih i razumljivih kriterija u vrijeme sklapanja ugovora mogao jasno predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze.

20. U ovom postupku valja navesti kako je u odnosu na nepoštenu ugovornu odredbu o promjenjivoj stopi redovne kamate i valutne klauzule vođen sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu koji je 4. srpnja 2013. donio presudu poslovni broj P-1401/2012 kojom je utvrđeno da je i tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak te u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa da je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

21. Nadalje, Vrhovni sud Republike Hrvatske je 9. travnja 2015. donio presudu poslovni broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ- 7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu

kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva.

22. Odlukom broj U-III-2521/2015, U-III-2536/2015, U-III-2547/2015, U-III-2565/2015, U-III-2603/2015, U-III-2604/2015 i U-III-2605/2015 od 13. prosinca 2016. Ustavni sud Republike Hrvatske djelomično je usvojio ustavnu tužbu tužitelja te je ukinuo odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/2014-2 od 9. travnja 2015. u dijelu u kojem je odbijena revizija tužitelja protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., a kojom je preinačenjem prvostupanjske presude odbijen zahtjev tužitelja upravljen na utvrđenje da su tuženici "povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo".

23. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio je novu presudu poslovni broj PŽ-6632/2017-10 14. lipnja 2018. kojom je odbio žalbu tuženih banaka i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da su sve tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu. Dakle, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je novom odlukom pravomoćno utvrdio da su svih 8 banaka koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi kako je bilo utvrđeno prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu.

24. Vrhovni sud Republike Hrvatske je po podnesenim revizijama donio odluku poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. kojom je u bitnom odbio revizije i na taj način potvrdio utvrđenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o tome da su banke koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi.

25. Ustavni sud RH svojom je odlukom broj U-III-4150/2019 od 3. veljače 2021. odbio ustavnu tužbu, između ostalog i ovdje tuženika u pogledu kamate koja se mijenja odlukom banke i u pogledu valute švicarski franak čime je potvrđeno utvrđenje nepoštenosti i ništetnosti odredbi o valuti švicarski franak i kamati koja se mijenja odlukom banke, ovdje tuženika.

26. Kako je jednostrano promjenjiva kamatna stopa utvrđena nepoštenom i ništetnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-

7129/13 od 13. lipnja 2014., dok su ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli utvrđene nezakonitim i ništetnim presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., a koja presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske pod brojem PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., tako su ugovorne odredbe koje se odnose na valutnu klauzulu iz predmetnog ugovora o kreditu nepoštene i ništete.

27. Sukladno zaključcima Vrhovnog suda Republike Hrvatske u Zagrebu sadržanim u presudama poslovni broj: Revt-249/14-2. od 9. travnja 2015. i Rev-2221/18. od 3. rujna 2019., prema kojima iako nije zabranjeno istovremeno ugovoriti valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, činjenica što obveza potrošača istovremeno ovisi o dva promjenjiva bitna elementa čini tu obvezu posebno rizičnom, jer u vrijeme sklapanja ugovora potrošač ne zna koji iznos glavnice u kunama će biti u obvezi tijekom dugoročne otplate kredita vratiti banci, a banke su kao visoko specijalizirane novčane ustanove čiji predmet poslovanja je novac kojeg plasiraju potrošačima u vidu raznih novčanih "proizvoda" dužne maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču i pomoći mu da se u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti koristi njihovim uslugama, ali nikada na njegovu štetu.

28. Slične odredbe sadržane su u Direktivi 93/13 EEZ jer je u članku 5. Direktive navedeno da u slučaju ugovora u kojem se sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo.

29. Dakle, pravomoćnim presudama u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača odlučeno je da je tuženik u razdobljima u kojima je sklopljen i ugovor koji je predmet ove pravne stvari, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (uključujući i tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništete i nepoštene ugovorne odredbe koje se odnose na vezanje glavnice uz valutu švicarskog franka.

30. Temeljem odredbe čl. 502 c Zakona o parničnom postupku i čl. 118 Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništeta odredba tuženika o valutnoj klauzuli. Naime, odredbe ZPP-a i ZZP-a propisuju direktan učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuje sudove pa se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača na naknadu potrošači mogu pozivati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502a st. 1 ZPP-a. S obzirom na sadržaj izreke pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu koji se odnosi na tuženu, po shvaćanju ovoga suda, a što je ujedno i stav Vrhovnog suda RH izražen u presudi Vrhovnog suda RH posl. br. Rev-3142/18-2, u postupku kao što je konkretni nije potrebno provoditi dokazni postupak u pravcu da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u CHF, a sve na štetu potrošača, ne bi bila ništeta, napose u situaciji kao što je konkretna kada učinci donesenih presuda u kolektivnom sporu obvezuju i stranke i sud u ovom parničnom postupku.

31. U navedenom kolektivnom sporu odlučeno je i o nepoštenosti odredbe o valutnoj klauzuli u CHF jer je ocijenjeno da su tužene banke, tako i tuženik, imale saznanja o izglednoj budućoj promjeni u tečaju švicarskog franka prema kuni na štetu potrošača, a unatoč tome su ih poticali na sklapanje ugovora o kreditima s valutnom klauzulom u švicarskim francima. Iz obrazloženja pravomoćne odluke u tom sporu proizlazi da na temelju dostupnih informacija potrošači nisu mogli razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njih proizlaze iz predloženih ugovornih odredaba, kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak, informirano se odlučiti o sklapanju ili nesklapanju ugovora s takvim odredbama. Tužene banke nisu na transparentan način informirale potrošače da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz EUR i kod ove odredbe vrijedi presumpcija da se o njoj nije pregovaralo, jer suprotno tuženik nije dokazao. Smatra se da se o pojedinoj odredbi pojedinačno pregovaralo ako je potrošaču omogućeno da intervenira u unaprijed formulirani ugovor, a on to ne prihvati ili ako je potrošaču omogućeno da prihvati određenu odredbu ili ne, pa se onda smatra da je postojala mogućnost potrošača da utječe na sadržaj ugovora. Tuženik mora dokazati da je potrošač faktički mogao utjecati na sadržaj odredbe ugovora definiran od strane trgovca, s posljedicom da je trgovac pokazao spremnost promijeniti sadržaj odredbe, a što u konkretnoj situaciji nije slučaj.

32. Predmetna ugovorna odredba, to jest što je u ugovorima o potrošačkim kreditima "ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak", također je odlukama viših sudova ocijenjena nepoštenom i ništetnom. Najprije u sad pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012, potom u presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017 od 3. listopada 2017. kojom je potvrđena dotična prvostupanjska odluka nižeg suda. Potom je odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 2221/2018. od 3. rujna 2019. odbijena revizija tuženih banaka u tom dijelu. U navedenoj odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske se navodi kako je dotični uglavak kojim je glavnica kredita bila vezana uz valutu švicarski franak, a u svezi sa sklapanjem tih ugovora o kreditu sa ugovornom odredbom o promjenjivoj kamatnoj stopi u skladu s jednostranom odlukom te banke, i to zato jer su:

- ugovorne odredbe iz takvih ugovora o kreditu svih tuženih banaka bile nerazumljive za klijente, jer im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi po klijente kao potrošače,
- tužene banke kao trgovci bile su svjesne rizika po korisnike kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima,
- te su banke svjesno propustile o tome informirati klijente kao buduće korisnike kredita, zbog čega su obje odredbe nepoštene i stoga ništetne.

33. Kako je odredba ugovora o kreditu ništetna u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula to se ta odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Odnosno, sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 78/15, 29/18 - u daljnjem tekstu

ZOO) tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po toj osnovi koja je utvrđena ništetnom.

34. Okolnost što je predmetni Ugovor o kreditu solemniziran po javnom bilježniku, ne predstavlja okolnosti zbog kojih bi naprijed navedene odredbe Ugovora bile valjane pri čemu se napominje da javni bilježnik, prilikom solemnizacije ugovora, nije osoba koja sa potrošačem pregovara o sadržaju ugovora te o pojedinim odredbama ugovora, već je u obvezi pregovarati s tužiteljem, kao potrošačem, bio tuženik time da tuženik u ovom postupku, sukladno odredbi čl. 81 ZZP/03, nije dokazao da se o sadržaju sporne ugovorne odredbe, kojom je ugovorena valutna klauzula u CHF pregovaralo.

35. Ugovor o kreditu koji je predmet ovog postupka ulazi u krug pravnih poslova koji su obuhvaćeni izrekama pravomoćnih presuda donesenih u kolektivnom sporu, a koje su naprijed citirane, jer isti predstavlja ugovor o kreditu s ugovorenom valutnom klauzulom u CHF, koji ugovor je zaključen u razdoblju kada je tužena banka s potrošačima, kao što je ovdje tužitelj, ugovarala ništetne i nepoštene ugovorne odredbe vezane uz valutu CHF.

36. Prema odredbi čl. 3. toč. 1. ZZP/03, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Pritom valja reći kako su nacionalni sudovi država članica Europske unije dužni tumačiti nacionalno zakonodavstvo u skladu s pravom Europske unije, i za sve nacionalne sudove država članica, obvezujućom sudskom praksom Suda Europske unije. Sud Europske unije u svojoj interpretativnoj presudi od 3. rujna 2015., Costea, C- 110/14, EU:C:2015:357 protumačio pojam "potrošač" u smislu čl. 2. točka (b) Direktive 93/13. Sud je u obrazloženju presude (točke 15-18 i 21) istaknuo: S tim u vezi valja istaknuti da bi se, kao što je to navedeno u desetoj uvodnoj izjavi Direktive 93/13, ujednačeni zakonski propisi u području nepoštenih ugovornih odredaba trebali primjenjivati na sve ugovore koji se zaključuju između "prodavatelja robe ili pružatelja usluga" i "potrošača", pri čemu su ti pojmovi definirani u članku 2. točkama (b) i (c) te direktive.

37. U skladu s tim definicijama "potrošač" znači svaka fizička osoba koja u ugovorima obuhvaćenima tom direktivom nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća i profesije. Nadalje, "prodavatelj robe ili pružatelj usluge" znači svaka fizička ili pravna osoba koja u ugovorima obuhvaćenima Direktivom 93/13 nastupa u okviru svojeg obrta, poduzeća i profesije, bez obzira na to je li u javnom ili privatnom vlasništvu. Slijedom toga, navedena direktiva ugovore na koje se primjenjuje određuje ovisno o svojstvu ugovornih stranaka, odnosno ovisno o tome postupaju li one ili ne u okviru svoje profesionalne djelatnosti (presude Asbeek Brusse i de Man Garabito, C- 488/11, EU:C:2013:341, t. 20. kao i Šiba, C-537/13, EU:C:2015:14, t. 21.).

38. Slijedom navedenog tumačenja Suda, za prosudbu svojstva potrošača mjerodavan je kriterij svrhe u koju je fizička osoba sklopila konkretan ugovor

(objektivan kriterij). Pritom je sud dužan po službenoj dužnosti, imajući u vidu sve dokaze, osobito odredbe ugovora, utvrditi je li riječ o ugovoru koji je fizička osoba sklopila u privatne svrhe ili u svrhu obavljanja njezine profesionalne djelatnosti. Svojstvo potrošača procjenjuje s obzirom na trenutak sklapanja ugovora, što znači da eventualne naknadne promjene vezano uz svrhu ugovora, ne utječu na procjenu svojstva potrošača. Iz Ugovora o kreditu od 28. lipnja 2007. jasno je kako je riječ o ugovoru koji je tužitelj sklopio u privatne svrhe, odnosno jasno je kako je tužitelj sklopio predmetni ugovor o kreditu u svojstvu potrošača s obzirom da je isti sklopljen radi kupnje vozila, a za koji je tužitelj na ročištu održanom 14. rujna 2026. iskazao da ga je koristio isključivo za osobne potrebe.

39. U odnosu na navod tuženika da tužitelj nije aktivno legitimiran potraživati sve utužene iznose, valja reći da niti taj navod nije osnovan. Navedeno iz razloga jer je izvršenim uplatama mjesečnih anuiteta tužitelj dokazao svoju aktivnu legitimaciju, pri čemu nije od utjecaja da li je te uplate vršio tužitelj osobno ili neka treća osoba, jer su uplate izvršene na ime obveze tužitelja za otplatu kredita, a tužitelj je svoju ugovornu obvezu ispunio.

40. U odnosu na tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe „Iznos kredita kunska protuvrijednost CHF 32.363,09 (tridesetdvijetisućetrstošezdesettri švicarskih franaka i devet centima) obračunata po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita“, valja navesti da je navedenom ugovornom odredbom definirana visina iznosa kredita u kunskoj protuvrijednosti prema tečaju CHF na dan korištenja kredita kojeg je tuženik isplatio tužitelju, pa prema ocjeni ovoga suda navedena odredba ne uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača s obzirom da definira obvezu tuženika (a ne tužitelja). Navedeno tim više što je iznos visine kredita bitan sastojak ugovora o kreditu, pa bez istog Ugovor o kreditu ne može niti egzistirati. S tim u vezi valja navesti da niti tužitelj ne navodi razloge na temelju kojih bi odredba Ugovora o kreditu u dijelu kojim je iznos kredita iskazan kao kunska protuvrijednost od 32.363,09 CHF bila ništetna, a takvo utvrđenje ne proizlazi niti iz presuda donesenih u postupku zaštite kolektivnih prava i interesa, s time da je Županijski sud u Varaždinu na sjednici Građanskog odjela od 1. ožujka 2023. o tom pravnom pitanju zauzeo stajalište koje glasi: "Ugovorna odredba kojom je ugovoren iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti CHF prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja nije ništetna". Stoga je tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojim zahtijeva utvrđenje ništetnosti navedenog dijela odredbe Ugovora o kreditu, prema ocjeni ovoga suda, neosnovan.

41. Predmet spora je također zahtjev za isplatu stečenog na temelju ništetnosti ugovorne odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora, u dijelu koji glasi: „3,30 % (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.“

42. Sporni dio gore navedene ugovorne odredbe iz čl. 3 Ugovora ovaj sud smatra ništetnom, jer iz navedene odredbe proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji

ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 3,30 %. O sadržaju te ugovorne odredbe nije se pregovaralo time da iz sadržaja samog Ugovora i odredbe čl. 3. nije vidljivo od čega se sastoji ta naknada za obradu kreditnog zahtjeva i zašto je određena baš u visini od 3,30 % od ukupnog iznosa kredita te koje to troškove ona pokriva, budući tuženik kao banka nije dokazao kakve je imao stvarne troškove vezano uz sklapanje ugovora o kreditu, kao niti visinu istih, a to ne proizlazi niti iz sadržaja Ugovora. Iako je tuženik prilikom obrade kredita imao određene troškove, sama činjenica da su ti troškovi određeni u postotku od odobrenog iznosa kredita, govori u prilog tome da tako ugovornom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, nisu "pokriveni" stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Naprotiv da su zaista ugovorenim naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, "pokriveni" plaćeni, stvarni troškovi, tada bi ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita. Tuženik nije dokazao da se o toj odredbi pojedinačno pregovaralo, radi se o unaprijed formuliranoj odredbi tipskog ugovora, u Ugovoru nije jasno navedeno od čega se sastoji ulazna naknada u iznosu 3,30 % od iznosa kredita, niti je jasno i nedvosmisleno predložena struktura navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje i u kojem konačnom jasno određenom iznosu, radi čega je takva ugovorna odredba uzrokovala znatniju neravnotežu obveza na štetu potrošača, iz kojih svih navedenih razloga ugovorena ulazna naknada je ništetna ugovorna odredba (tako i odluke Županijskog suda u Zagrebu posl.br. GŽ-1368/2021-2 od 20. srpnja 2021., GŽ-1972/2022-2 od 23. kolovoza 2022., GŽ-837/22 od 22. studenoga 2022.). Iz potvrde na listu 27 spisa utvrđeno je da ukupno naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva prilikom isplate kredita iznosi 4.707,11 kn, odnosno po fiksnom tečaju eura (1 EUR = 7,53450 HRK) iznosi 624,74 EUR, a ista je plaćena 2.7.2007., sukladno čemu je tužitelj specificirao tužbeni zahtjev.

43. Provedenim vještačenjem po vještaku financijske struke Zrinku Ručeviću, na matematički izračun kojeg stranke nisu imale primjedbi, utvrđeno je koje je iznose anuiteta tužitelj u razdoblju od kolovoza 2007. do prosinca 2013. preplatio zbog povećanja tečaja CHF u odnosu na tečaj HRK, a imajući u vidu tečaj važeći na dan isplate kredita. Tako je sudski vještak utvrdio da razlika između plaćenih anuiteta i iznosa koje bi tužitelj platio da tijekom otplate nije došlo do rasta tečaja CHF prema HRK iznosi 5.217,06 eura, a u skladu s kojim nalazom je tužitelj specificirao tužbeni zahtjev podneskom od 13. siječnja 2026.

44. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje kao stručan i objektivan budući da izneseni zaključak proizlazi iz izračuna koji su jasni, pregledni i utemeljeni na dostavljenoj dokumentaciji, a njihova pravilnost nije dovedena u sumnju.

45. Vrhovni sud RH donio je na sjednici pod posl.br. Su-IV-16/2021-8 od 26.4.2021. sljedeće pravno shvaćanje: „Smanjenje tužbenog zahtjeva (iako nije preinaka tužbe) djelomično je povlačenje tužbe iz članka 193. ZPP za koje je, ako je do toga došlo nakon što se tuženik upustio u raspravljanje o glavnoj stvari, (uvijek) potreban

pristanak tuženika." Dakle smanjenje tužbenog zahtjeva ima se smatrati djelomičnim povlačenjem tužbe, kojemu se tuženik, sukladno analognoj primjeni odredbi čl.193.stav.1.ZPP-a može protiviti, te s obzirom da se isti protivio takvom djelomičnom povlačenju od strane tužitelja, valjalo je tužbeni zahtjev tužitelja u tom dijelu odbiti.

46. Tuženik je dužan temeljem odredbe čl. 1111. u vezi s čl. 323. st.1. Zakona o obveznim odnosima vratiti isplaćene iznose tužitelju u utuženom iznosu s kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, s tijekom zakonske zatezne kamate po datumima dospijeća tijekom otplate kredita za razdoblje dospijeća od 31. kolovoza 2007. do zaključno 31. prosinca 2013. do isplate i po stopi kamate sukladno odredbi čl. 29. st. 1. i st. 2. Zakona o obveznim odnosima. Naime, provedenim financijskim vještačenjem utvrđeni su datumi kada je svakoga mjeseca unutar spornog razdoblja tuženik primio uplate tužitelja pa tako postoji obveza tuženika za povrat primljenih iznosa od datuma primitka istih sve sukladno odredbi čl. 1115 ZOO-a s obzirom da se tuženik – banka ne može smatrati poštenim stjecateljom.

47. Tuženik je nepošten činjenicom što je zaključio ugovor sa ugovornom odredbom koju je kasnije mijenjao svojom jednostranom odlukom i na temelju svojih internih akata, a da nije kao trgovac sa tužiteljem kao korisnikom kredita pojedinačno pregovarao, te je nepošten činjenicom što je ugovorio da se glavnica kredita i iznos anuiteta veže uz valutu švicarski franak (CHF), dakle da je postupao protivno odredbama čl. 81. i 82. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), što za posljedicu ima ništetnost tih odredbi po čl. 87. istog zakona. Po čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se platiti i zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten, od dana stjecanja. Kako je tuženik nepošteni stjecatelj jer je postupao protivno gore navedenim odredbama Zakona o zaštiti potrošača, to je sud naložio tuženiku da zatezne kamate plati od dana stjecanje preplaćenih iznosa kredita.

48. Glede tuženikovog prigovora zastare valja navesti kako pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe (isti pravni stav zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018). Budući da je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. postala pravomoćna 13. lipnja 2014., u dijelu kojim je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o kamatnoj stopi, te da je ista presuda u dijelu kojim je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli postala pravomoćna 14. lipnja 2018., a da je tužba u ovom predmetu podnesena 14. lipnja 2023. te je istom utužena samo razlika koju je tužitelj preplatio zbog povećanja tečaja CHF, u konkretnom slučaju nije protekao zastarni rok od 5 godina za podnošenje restitucijskog zahtjeva iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/2005, dalje: ZOO). Dakle tuženikov prigovor zastare je neosnovan, s obzirom da su prekid i ponovni tijek zastare vezani za podnošenje tužbe u kolektivnom sporu i pravomoćnost presuda koje su donesene. Zastarni rok od pet godina iz članka 225. ZOO-a je prekinut podnošenjem

tužbe u kolektivnom sporu, a ponovno je počeo teći pravomoćnošću odluka o ništetnosti ugovorenih odredbi.

49. Građanski odjel Vrhovnog suda Republika Hrvatske je 30. siječnja 2020. donio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Doneseno je i pravno shvaćanje VSRH 1. ožujka 2022. u kojem se ističe da ako je ništetnost ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača.

50. O troškovima postupka odlučeno je temeljem odredbe članka 154. st. 5. ZPP-a, u svezi sa člankom 164. Zakona o parničnom postupku. Člankom 154. st. 5. Zakona o parničnom postupku propisano je da sud može odlučiti da jedna stranka nadoknadi sve troškove koje su protivna stranka i njezin umješač imali ako protivna stranka nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi.

51. Tuženik je dužan tužitelju nadoknaditi cjelokupne troškove postupka sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 138/23 – dalje: Tarifa). Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7. toč. 1. Tarife), zastupanja na ročištu 11.1.2024. te 14.9.2026., svako u iznosu od 200,00 eura (Tbr.9.toč.1. Tarife), te je priznat trošak predujma za vještačenje u iznosu od 300,00 eura, odnosno tužitelju je priznat ukupan iznos od 900,00 eura.

52. Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 18.2.2023. s obzirom da takvog podneska nema u spisu (tužba je podnesena 14.6.2023.), nije priznat trošak sastava podneska od 11.1.2024. s obzirom da istim u spis dostavlja zamjeničku punomoć koja je mogla biti predana na ročištu, nije priznat trošak sastava podneska od 7. veljače 2024. s obzirom da istim dostavlja dokaz o uplati predujma za vještačenje, nije priznat trošak sastava dvaju podneska za koje tužitelj nije naveo datum pa nije jasno za koje podneske isti potražuje trošak, te nije priznat materijalni trošak prijevoza Jastrebarsko Zagreb s obzirom da isti nije niti dokumentiran, a nije postojala zapreka tužitelja da angažira punomoćnika u sjedištu suda.

53. Slijedom svega iznesenog odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu, 18. rujna 2026.

Poslovni broj: 9 P-287/2026-36
(P-613/2023)

Sudac
Ana Tomašić

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste, putem ovog suda na županijski sud sukladno čl. 4. Zakona o područjima i sjedištima sudova (Narodne novine RH 21/22), pismeno u tri istovjetna primjerka.

DNA:

1. pun. tužitelja
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-57d60**

Kontrolni broj: **0c0c4-d217c-ab79e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.